

Korolovszky Klári

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

784. 751

Az én babám egy fekete nő...

Josephine Baker Budapesten

Hely

Idő

1958

Személy

Helyszám

Forrás:

Mag. Ki.

1958. 11. 7.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hatalmas plakátok hirdetik Budapestén: jön Josephine Baker, a világhírű néger énekesnő. S a fekete csillag megérkezett a magyar fővárosba. A Ferihegyi repülőtéren sok csodálója és sok kíváncsi ember gyűlt össze: olyanok, akik hírből ismerik s olyanok is, akik csaknem húsz esztendővel ezelőtt megcsodálták ragyogó művészetét.

Kedves, közvetlen, mosolygó, csupa-szív asszony lépett ki a repülőgépből. Josephine Baker korát tekintve ugyan már nem fiatal, ám, az évek nem hagytak semmi nyomot hamvas bőrén és bájos alakján.

— Mikor is járt utóljára nálunk? — tesszük fel óvatosan a kérdést.

— *Jaj,* — válaszolja Josephine Baker nevetve — *erre nem is felelek. Hát már ilyen öreg lennék?!*

— Emlékszik-e még arra a chansonra, amellyel annak idején óriási sikert aratott nálunk s amelyet még ma is dudolnak a pestiek?

Josephine Baker pillanatra elgondolkozik, aztán így válaszol:

— „Az én babám egy fekete nő” ... Eppen a repülőgépen próbáltam visszaidézni s

csak az első két sorára emlékszem már s arra, hogy a „fekete” az Budapesten kávéit is jelent...

Nagyon meghatódik, amikor a kilenc örökbefogadott gyermekéről kérdezzük.

— A gyermekek — mondja Josephine Baker — Dél-Franciaországban, Dordogne vidékén élnek, egy nagy házban s a kilenchez most kerül egy tizedik is: egy dél-amerikai indián árva. Minden szabadidőmet velük töltöm s rájuk pazarolom szívem minden melegét, mert az élet alapja a szeretet, anélkül nem lehet élni. S a gyermekeknek különösen szükségük van szeretetre.

Már az érkezés pillanatában mindenkit megnyert ez a nagyszerű asszony s tudjuk: a magyar közönség most is szívébe zárja majd Josephine Bakert, a művészt és az embert.

Korolovszky Klári